

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyň: a) **K. H.**, zastoupená JUDr. Alešem Zemanem, advokátem se sídlem Svobodova 7, Praha 2, b) **Obec Jíkev**, se sídlem Jíkev č. 58, zastoupená JUDr. Janem Luhanem, advokátem se sídlem Masarykova 1250, Lysá nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **SETRA, spol. s r. o.**, se sídlem Zvonařka 16, Brno, zastoupená JUDr. Janem Svobodou, advokátem se sídlem Příkop 2a, Brno, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 1. 2008, č. j. 10 Ca 109/2006 - 73, ve znění usnesení ze dne 25. 3. 2008, č. j. 10 Ca 109/2006 - 93,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** uhradit žalobkyni a) k rukám jejího advokáta JUDr. Aleše Zemana náklady řízení ve výši 4800 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **je povinna** uhradit žalobkyni b) k rukám jejího advokáta JUDr. Jana Luhana náklady řízení ve výši 5712 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 1. 2008, č. j. 10 Ca 109/2006 – 73 zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 14. 3. 2006, č. j. ÚSŘ/240/06/Ba, jímž bylo ve výroku a) zamítnuto odvolání žalobkyně b) proti rozhodnutí Městského úřadu Nymburk (dále jen „městský úřad“) ze dne 18. 11. 2005, č. j. Výst. 110/3068/2004-Něm, kterým městský úřad k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stěžovatel“) povolil změnu v užívání stavby silážního žlabu na pozemku p. č. 680/2 v k. ú. Jíkev na kompostárnu; ve výroku b) rozhodnutí potvrzeno a ve výroku c) zamítnuto odvolání žalobkyně a) jako nepřipustné podle ust. § 60 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“).

V odůvodnění rozsudku městský soud k žalobním námitkám uplatněným žalobkyní b) především uvedl, že spornou je v daném případě otázka, zda změnu v užívání stavby, která je umístěna na cizím pozemku, lze povolit přes nesouhlas vlastníka tohoto pozemku. Městský soud vyslovil souhlas s názorem krajského úřadu, že vyhláška č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona (dále jen „vyhláška č. 132/1998 Sb.“), mezi doklady, které je třeba přiložit k žádosti o povolení změny v užívání stavby, doklad o právu k pozemku pod stavbou neuvádí. S tím se však nelze spokojit, neboť jde o podzákoný předpis.

Obecně je podle městského soudu nutno vycházet z toho, že samo zřízení stavby na cizím pozemku vyžaduje souhlas vlastníka pozemku, a je-li tento souhlas dán, je dán ke konkrétnímu záměru, tedy ke konkrétní stavbě, nikoli ke zřízení jakékoli stavby na jeho pozemku. Souhlas vlastníka pozemku se zpravidla odrazí v uzavřené smlouvě mezi vlastníkem pozemku a stavebníkem o pronájmu pozemku a o účelu jeho využití, tj. ke zřízení konkrétní ve smlouvě uvedené stavby. Byl-li dán souhlas k určitému vymezenému záměru, musí být vyžadován i ke každé další změně, která je změnou územního uspořádání (plošně i výškově), či změnou účelu užívání stavby. Stejně tak je tomu v případě stavebního řízení o povolení stavby, kdy podle ust. § 58 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „stavební zákon“) musí stavebník prokázat, že je vlastníkem pozemku nebo stavby anebo že má k pozemku či stavbě jiné právo, které jej opravňuje zřídit na pozemku požadovanou stavbu, provést změnu stavby anebo udržovací práce na ní. V této souvislosti městský soud citoval ust. § 16 odst. 2 písm. a) vyhlášky č. 132/1998 Sb. a uvedl, že nestačí, že má stavebník vlastnické právo ke stavbě, ale musí doložit i vlastnické či jiné právo k pozemku na němž stavba stojí, pakliže má stavbu na cizím pozemku, tedy oprávnění stavbu či její změnu provést. Pro úplnost městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 12/2004 - 47 (zveřejněn pod č. 1135/2007 Sb. NSS).

Je-li mezi vlastníkem pozemku a stavebníkem vztah pronajímatele a nájemce, nelze bez souhlasu vlastníka pozemku tento zastavět ani provést změnu stávající stavby, neboť původní souhlas vyjádřený dohodou obou stran, kde jsou jejich vzájemná práva a povinnosti jasně a určitě vymezeny, nepokrývá budoucí změny. V daném případě žalobkyně b) jednoznačně nesouhlasila jako vlastníka pozemku pod stavbou s povolením změny užívání stavby. Městský ani krajský úřad nevyžadovaly prokázání vlastnických či jiných práv stavebníka k pozemku, na němž stojí jeho stavba, jejíž změna účelu užívání má být povolena. Chybějící souhlas (správně souhlas) vlastníka pozemku však nemohl být nahrazen ani překonán hodnocením městského či krajského úřadu a úvahou o tom, že

povolením navrhované změny účelu užívání nedojde ke zkrácení vlastnických práv žalobkyně b). Takový postup je v rozporu se stavebním zákonem, který vychází z toho, že vlastnická práva k pozemku lze omezit jen pakliže stavebník nabude občanskoprávní titul k tomuto omezení práv pozemku, tj. souhlasu vlastníka pozemku. Rozsah, v jakém vlastník pozemku připustí omezení svého práva k pozemku zřízením a užíváním stavby jiného na něm, je dán jejich dohodou. Omezení je dáno dobou nájmu či účelem stavby a také stavebně technickými parametry stavby. V daném případě nesouhlas žalobkyně b) vlastně představuje „občanskoprávní námitku v absolutní podobě“, která vyplývá z vlastnických práv k pozemku a která překračuje pravomoc stavebního úřadu o ní rozhodnout. Z obsahu správního spisu vyplývá že vztahy mezi vlastníkem stavby a pozemku nejsou upraveny žádnou smlouvou a neexistuje tedy žádný občanskoprávní titul, který existenci předmětné stavby na pozemku umožňoval. Z veřejnoprávního hlediska se však nepochybně jedná o stavbu povolenou a zkolaudovanou. Městský soud se neztotožnil s názorem, že nedochází k žádnému zásahu do práv vlastníka pozemku v případě změny v užívání, při níž nedochází ke změně půdorysu, výšky či jiné stavební změně pozemku. V této souvislosti městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 12/2004 - 47, v němž je uvedeno, že souhlas vlastníka pozemku je třeba k jakékoli změně stavby na tomto pozemku i k udržovacím pracím na takové stavbě. Obdobně se městský soud domnívá, že tohoto souhlasu je třeba i ke změně v užívání stavby.

Městský soud dále uvedl, že řízení o změně v užívání stavby je zapotřebí vést pouze tehdy, pokud může změnou v užívání dojít k ohrožení zájmů uvedených v ust. § 85 stavebního zákona. Dotýká-li se změna v užívání těchto zájmů, je tím spíše zřejmé, že se může dotýkat i vlastnických práv vlastníka pozemku pod stavbou. Za těchto okolností městský soud musel souhlasit se žalobkyněmi v tom, že souhlas vlastníka pozemku pod stavbou je pro povolení změn v užívání stavby nezbytným předpokladem. Akceptování názoru správních orgánů by mohlo vést k tomu, že by vlastník souhlasil se stavbou na svém pozemku, svůj souhlas by přitom vázal na zcela konkrétní způsob užívání takové stavby. Po její realizaci by vlastník této stavby požádal o změnu v jejím užívání. Za této situace by povolení změny v užívání stavby přes nesouhlas vlastníka pozemku bylo hrubým zásahem do jeho vlastnických práv a de facto jejich obcházením. I když stavební zákon výslovně neupravuje situaci, která nastala v daném případě, je podle městského soudu při řešení daného případu nutno vyjít z kontextu celé zákonné úpravy stavebního zákona, a i v případě změny účelu užívání stavby, která není spojena se změnou stavby, vyjít z požadavku ust. § 58 odst. 2 stavebního zákona. Městský soud odmítl opakovaná tvrzení stěžovatele, že podmínky citovaného ustanovení splnil, neboť prokázal pouze vlastnické právo ke stavbě, k pozemku však žádné právo neprokázal. Městský soud si je vědom toho, že podle ust. § 85 stavebního zákona se na řízení o změně v užívání stavby použijí přiměřeně toliko ustanovení týkající se kolaudačního řízení, nikoli tedy ust. § 58 odst. 2 stavebního zákona. Ve světle shora zmíněných úvah a ustanovení občanského zákoníku a Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je však třeba při řešení daného případu k tomuto ustanovení rovněž přihlídnout. Kolaudací stavby se povoluje její užívání v souladu s vymezením určeným stavebním povolením, k jehož vydání je souhlas vlastníka pozemku nezbytný a změna účelu užívání před kolaudací takový souhlas nesporně vyžaduje. Není důvodu činit rozdíl stran souhlasu vlastníka pozemku ke změně

před a po kolaudaci, vždy jde o změnu, která omezuje jeho právo v jiném rozsahu, než jaký případným původním souhlasem ke stavbě dal.

Městský soud posoudil jako důvodnou také žalobní námitku, že se krajský úřad nevypořádal s některými odvolacími námitkami. Žalobkyně b) ve svém odvolání mimo jiné namítala nepoužitelnost rozhodnutí městského úřadu ze dne 13. 4. 2005, č. j. 050/884/05/Je jako podkladu pro rozhodnutí a krajský úřad v napadeném rozhodnutí na tuto námitku nijak nereagoval. Jeho rozhodnutí je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Totéž platí pro žalobní námitku, v níž žalobkyně b) poukázala na nutnost zpracování znaleckého posudku k posouzení vlivu provozu kompostárny na okolí.

K žalobní námitce žalobkyně a), že její odvolání nemělo být posouzeno jako nepřipustné, krajský soud konstatoval, že se stala vlastníkem pozemku p. č. 823 v k. ú. Jíkev, který bezprostředně sousedí s pozemkem, na němž je umístěna předmětná stavba, na základě darovací smlouvy ze dne 31. 8. 2005 a správní řízení bylo zahájeno dne 20. 12. 2004, tj. v době, kdy nebyla ještě vlastnící předmětného pozemku. Protože městský úřad změnu vlastníka nezjistil, jednal pouze s původními vlastníky pozemků, kterým také zaslal rozhodnutí o povolení změny v užívání stavby a žalobkyni a) rozhodnutí zaslal až na základě jejího podání v lednu 2006. Městský soud se s žalobkyní a) ztotožnil v tom, že okruh účastníků řízení je vymezen zákonem a není závislý od toho, zda účastníci řízení se tohoto svého postavení domáhali. Podle ust. § 3 odst. 4 správního řádu je povinností správního orgánu opatřit si pro své rozhodnutí dostatečné podklady. Pokud tedy krajskému úřadu nebylo zřejmé, kdy se žalobkyně a) stala vlastníkem předmětného pozemku, a tím i účastnicí řízení, měl si v tomto směru sám opatřit podklady pro rozhodnutí. Skutečností však je, že ke dni vydání rozhodnutí městského úřadu již byla žalobkyně a) vlastníkem pozemku, a tedy i účastnicí řízení jako právní nástupce původních spoluvlastníků. Nastoupila tím do procesních práv, a městský úřad jí proto měl doručit rozhodnutí, což také následně učinil. Zejména však měl krajský úřad její odvolání posoudit jako přípustné, neboť bylo podáno účastnicí řízení, a mělo proto být projednáno věcně. Krajský úřad tím, že odvolání žalobkyně a) posoudil jako nepřipustné a podle ust. § 60 správního řádu je zamítl, pochybil. Za této situace se městský soud nemohl zabývat dalšími námitkami žalobkyně a), neboť jejich hodnocení by bylo předčasné.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které především namítal, že městský soud nesprávně označil napadené rozhodnutí, neboť se v žádném případě nejednalo o rozhodnutí ze dne 23. 3. 2006, jak bylo uvedeno v záhlaví jeho rozsudku. V této části proto považuje stěžovatel napadený rozsudek za nesrozumitelný a nepřezkoumatelný.

Ve vztahu k žalobním námitkám žalobkyně b) stěžovatel tvrdil, že použitím extenzivního výkladu stavebního zákona, který se projevil ve stanovení požadavku na doložení souhlasu vlastníků pozemků pod stavbou bez jasné opory tohoto požadavku v zákoně, městský soud nesprávně posoudil právní otázku. Napadeným rozsudkem došlo k omezení vlastnického práva vlastníka stavby. Mají-li mít všichni vlastníci stejná práva a povinnosti, jakož i stejnou právní ochranu, pak v napadeném rozsudku zcela absentuje uvedení důvodů, na základě kterých městský soud dospěl k závěru, že vlastnickému právu

vlastníka pozemku by měla být poskytnuta větší míra ochrany než vlastníkově stavby, sice postavené na cizím pozemku, nicméně v souladu se stavebními předpisy. Městský soud z nutnosti souhlasu vlastníka pozemku pod stavbou vyžadovaného v územním, a následně stavebním řízení, nesprávně dovodil potřebu takového souhlasu se změnou v užívání stavby, která není spojena se změnou stavby, čímž nad rámec právních předpisů stěžovateli uložil povinnost, což je v rozporu s čl. 4 Listiny. V daném případě se jednalo o změnu v užívání stavby, která nebyla spojena se změnou stavby, a proto se na řízení vztahují přiměřeně ust. §§ 76 až 84 stavebního zákona. Podle stěžovatele je třeba zdůraznit, že použití citovaných ustanovení má být přiměřené a v žádném z nich není zmínka o tom, že by v řízení vedeném podle ust. § 85 stavebního zákona měl vlastník stavby dokládat vlastnické právo k pozemku, resp. souhlasy vlastníků pozemků pod stavbou. Nelze proto akceptovat nepřiléhavý odkaz městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2004, č. j. 7 As 12/2004-47, který na daný případ nedopadá a není možné jej použít ani analogicky, neboť se týká odlišné právní situace, kdy dochází ke změně stavby. V daném případě nešlo o případ upravený v ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona, a přesto městský soud dovodil aplikovatelnost ust. § 58 odst. 2 citovaného zákona, jehož použití by přicházelo v úvahu, pokud by změna v užívání stavby byla spojena se změnou stavby jako takové. Měl-li by zákonodárce v úmyslu, aby také v řízení o změně v užívání stavby byly vyžadovány také souhlasy vlastníků pozemků pod stavbou, nepochybně by tuto skutečnost pregnantně vyjádřil v ustanoveních stavebního zákona. Je-li tedy v ust. § 85 odst. 1 stavebního zákona obsažen pouze odkaz na přiměřené použití ustanovení upravujících kolaudační řízení, v němž se již souhlasy vlastníků pozemků nevyžadují, nelze přijmout nezákonné rozšíření použitelnosti ust. § 58 odst. 2 stavebního zákona i na posuzovanou věc.

Ve vztahu k žalobním námitkám žalobkyně a) stěžovatel uvedl, že teprve z jejího podání ze dne 30. 1. 2006 označeného jako odvolání se správní orgán dověděl, že na straně vlastníků pozemku p. č. 823 (PK) došlo ke změně, avšak z předložených listin nebylo možné ověřit, kdy došlo k povolení vkladu vlastnického práva pro žalobkyni a) do katastru nemovitostí, a tudíž, zda je skutečně vlastníkem předmětného pozemku. Je s podivem, že žalobkyně a) nebyla původními vlastníci pozemku o probíhajícím řízení informována. Nicméně s ohledem na tu skutečnost, jaký zájem veřejnosti záměr stěžovatele v obci vyvolal, lze důvodně předpokládat, že žalobkyně a) byla o konání řízení informována. Přesto příslušnému úřadu neoznámila ani nedoložila, že se stala majitelkou předmětného pozemku. V této souvislosti stěžovatel poukázal na ust. § 4 odst. 1 správního řádu a uvedl, že původní vlastníci pozemku měly správní orgán informovat, že pozbyly způsobilost být účastníky řízení. Pro správní orgán je téměř nemožné v každé fázi řízení ověřovat okruh účastníků řízení, kdy navíc rozhodující správní orgány nejsou orgány vedoucími údaje katastru nemovitostí, a proto je ověření těchto údajů pro ně spojeno se značnými obtížemi. Odkaz městského soudu na ust. § 3 odst. 4 správního řádu označil stěžovatel za nepřipadný, neboť správní orgán si v daném případě opatřil pro své rozhodnutí dostatečné podklady přesně ve smyslu ust. § 32 odst. 2 správního řádu, v němž absentuje jakákoli zmínka o provádění důkazů ve vztahu k okruhu účastníků řízení. Ze spisového materiálu navíc není zřejmé, z čeho městský soud dovodil informaci o tom, od kdy byl pro žalobkyni a) zapsán do katastru vklad vlastnického práva. Ke dni rozhodování krajského úřadu nebyl tento údaj součástí spisu.

S ohledem na shora uvedené navrhl stěžovatel zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně a) ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovila názor o její nepřipustnosti ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť se opírá o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. Jeho argumenty žalobkyně a) naprosto odmítla a zcela se ztotožnila s právním názorem městského soudu. Postavení účastníka řízení se domáhala tím, že podala odvolání. Pro krajský úřad mělo být samozřejmostí, aby si tuto skutečnost v katastru nemovitostí ověřil. Jestliže toho nebyl schopen, měl žalobkyni a) vyzvat, aby mu své vlastnictví doložila. Každopádně nebylo na místě bez dalšího odvolání jako nepřipustné zamítnout. Dohady stěžovatele a jeho údiv na tím, že původní vlastnice pozemku žalobkyni a) neinformovaly o probíhajícím řízení, jakož i tvrdošíjné opakování názoru, že je třeba se do správního řízení přihlašovat, chápe žalobkyně a) jako účelovou fabulaci. Darovací smlouva opatřená razítkem příslušného katastrálního úřadu o povolení vkladu vlastnického práva byla přílohou žaloby. Žalobkyně a) proto navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

Žalobkyně b) ve vyjádření ke kasační stížnosti označila napadený rozsudek za věcně správný a zákonný. Zřejmá nesprávnost napadeného rozsudku spočívající v chybně uvedeném datu vydání přezkoumávaného rozhodnutí byla napravena opravným usnesením ze dne 25. 3. 2008, č. j. 10 Ca 109/2006 - 93. Závěry městského soudu týkající se žalobkyně a) považuje žalobkyně b) za správné. Procesní pochybení správních orgánů významně zkrátila procesní práva prvé žalované [správně žalobkyně a)]. Již tato procesní pochybení musí vést ke zrušení rozhodnutí krajského úřadu pro nezákonnost. Ze spisu městského úřadu je zřejmé, že i správní orgán v průběhu řízení opakovaně vyžadoval od stěžovatele doložení souhlasu vlastníka pozemku a upozorňoval na občanskoprávní charakter námitek vlastníka pozemku (§ 137 stavebního zákona). Zatímco v průběhu správního řízení podle citovaného ustanovení postupoval, v jeho závěru jej nerespektoval a místo odkázání účastníka na soud ve smyslu ust. § 137 odst. 2 stavebního zákona, rozhodl protizákonně ve věci sám. Podle žalobkyně b) nemůže obstát názor stěžovatele, že „rovná práva“ vlastníka stavby oproti vlastníku pozemku nelze omezovat tím, že by ke změně v užívání stavby byl vyžadován souhlas vlastníka pozemku. Nelze připustit, aby byl vlastník pozemku principiálně vyloučen z rozhodování o změně v užívání stavby. Provoz kompostárny vyžaduje manipulační plochu. Do kompostovacího žlabu jsou dováženy velice objemné komponenty nákladními auty. Tím jsou velice zatěžovány pozemky v přímém sousedství silážního žlabu. Stěžovatel nemá ke své stavbě žádnou jinou možnost přístupu než přes pozemky obou žalobkyň, přičemž nemá upraveno a zajištěno právo přístupu ke stavbě a upraven způsob a rozsah využití sousedních pozemků ve vlastnictví žalobkyň. Pokud v těchto věcech nebylo dosaženo dohody, je k řešení konfliktu vlastnických práv povolán soud v režimu ust. § 137 odst. 2 stavebního zákona. Nelze však připustit, aby tuto jasně občanskoprávní záležitost rozhodoval mocensky správní orgán. Podle žalobkyně b) stěžovatel nepřipadně vytýká městskému soudu nezákonné rozšíření použitelnosti ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona. Stěžovatel má pravdu v tom, že z právní úpravy nelze výslovně vyčíst, zda ke změně v užívání stavby bez změny stavby samotné je třeba souhlasu vlastníka pozemku. V tomto konkrétním případě však o potřebě souhlasu vlastníka pozemku nemůže být pochyb, protože situace vlastníka pozemku by se podstatně změnila. Žalobkyně b) také poukázala na to, že stěžovatel ponechal v kasační stížnosti bez

komentáře skutečnost, že se krajský úřad nevypořádal s některými odvolacími námitkami. Městský soud v této souvislosti správně dovodil nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského úřadu. Proto žalobkyně b) navrhla, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Krajský úřad se ve vyjádření ke kasační stížnosti připojil k názoru stěžovatele, že pro řízení o povolení změny v užívání stavby postavené na cizím pozemku stavební zákon ani jeho prováděcí předpisy nevyžadují souhlas vlastníka pozemku. V daném případě se jednalo o řízení, kdy stavba nebyla nově umísťována, ani nebylo rozhodováno o umístění změny stavby, neboť žádné stavební úpravy se nepovolovaly. Jednalo se pouze o změnu v užívání stávající stavby. Krajský úřad má za to, že v napadeném rozsudku citovaná ustanovení stavebního zákona ve vazbě na ust. § 16 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb. nemohou správní orgány aplikovat na ta řízení, mezi která patří i řízení o povolení změny užívání stavby, u kterých platí jiný, mírnější režim než u umísťování a povolování staveb, kde dochází k intenzivnímu zásahu do práv vlastníka pozemku a kde zákon jeho souhlas vyžaduje. Mezi doklady taxativně uvedenými v ust. § 35 vyhlášky č. 132/1998 Sb. není souhlas vlastníka pozemku uveden. Toto ustanovení je plně v souladu s ust. § 85 odst. 1 stavebního zákona obsahujícím poznámku, že na řízení o změně v užívání stavby bez stavebních změn se použijí ust. § 76 až § 84 stavebního zákona. V tomto případě tedy zákonodárce neshledal důvod podmiňovat změnu v užívání stavby povolené a kolaudované, souhlasem vlastníka pozemku, a proto jej záměrně neuvedl jako nezbytný doklad k žádosti o změnu v užívání stavby. Nesouhlas žalobkyně nebyl právní překážkou, která by bránila pokračování řízení ve věci. Je věcí správního uvážení, jakým způsobem budou občanskoprávní námitky posouzeny. Při této úvaze postupovaly správní orgány v souladu se zákonem. Namítané budoucí emise ve formě zápachu a obavy z prosakování odpadu do spodních vod, byly v průběhu řízení řádně posouzeny a zohledněny s oporou v kladných vyjádřeních dotčených orgánů státní správy. Ve vztahu k žalobkyni a) krajský úřad uvedl, že ani ona, ani její právní předchůdkyně, neposkytly v řízení u městského úřadu žádnou součinnost, aby ve svém zájmu prokázaly změnu vlastnických vztahů. V této souvislosti odkázal na ustálenou judikaturu, podle které se nemůže odvolávat nedostatečně zjištěného skutkového stavu ten, kdo neposkytne ve vlastním zájmu potřebnou součinnost k objasnění stavu věci. Z uvedených důvodů krajský úřad navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval argumentací žalobkyně a), která ve svém vyjádření označila kasační stížnost za nepřipustnou ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. Pokud by totiž byla nepřipustná, bylo by nutné ji odmítnout. V daném případě však stěžovatel neměl v řízení před městským soudem postavení žalobce, a proto se na něj citované ustanovení nevztahuje. Zákaz uvádět v řízení o kasační stížnosti nové právní důvody, které nebyly uplatněny v řízení před krajským (městským) soudem totiž ze své podstaty dopadá pouze na stěžovatele, který byl v řízení před krajským (městským) soudem žalobcem. Podává – li kasační stížnost jiný subjekt (osoba zúčastněná na řízení, žalovaný správní orgán), může argumentovat jakýmkoli právními důvody, a to bez ohledu

na to, jakou procesní obranu uplatnil ve vyjádření k žalobě a zda takové vyjádření vůbec podal. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém mimo jiné uvedl, že „Není úkolem soudu, aby se zabýval žalobcovou záležitostí v celé její myslitelné šíři, nýbrž je věcí žalobce, aby soudu vymezil, v čem přesně spatřuje nezákonnost, jíž se dopustil správní orgán. Soud se musí s námitkami vznesenými žalobou vypořádat, a pokud se ztotožní alespoň s jednou z nich, měl by též vyvrátit jí odpovídající protiargumenty žalovaného. Je však třeba zdůraznit, že žalovaný není povinen podávat vyjádření k žalobě: jistě tím může zvýšit svou šanci na procesní úspěch, ale je jen na něm, zda vyjádření podá a jaké argumenty zde uplatní. Povinnost tvrzení stíhá v řízení ve věci nečinnosti správního orgánu jen toho, kdo se u soudu něčeho domáhá a kdo disponuje řízením a jeho předmětem; v řízení před krajským soudem splňuje tuto podmínku z povahy věci pouze žalobce. V řízení o kasační stížnosti však mohou být v postavení stěžovatele – tedy procesního subjektu, jehož vůle především určuje zahájení i průběh řízení – jak žalobce, tak žalovaný. Zatímco ale na žalobce, který inicioval soudní řízení ve věci a se žalobou neuspěl, dopadnou v kasačním řízení důsledky toho, že u krajského soudu neunesl svou povinnost tvrzení (což se projevuje nejen v zákazu právních novot podle § 104 odst. 4 s. ř. s., ale též v zákazu novot skutkových podle § 109 odst. 4 s. ř. s.), žalovaný takovou povinnost dosud neměl, a nemůže tak být ve své argumentaci nijak omezován.“ Z uvedeného vyplývá, že kasační stížnost v daném případě není nepřípustná ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s., a Nejvyšší správní soud proto mohl napadený rozsudek věcně přezkoumat v rozsahu stížních námitek.

Stěžovatel v první řadě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, která podle jeho názoru spočívá v chybně uvedeném datu rozhodnutí krajského úřadu v záhlaví napadeného rozsudku. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že napadené rozhodnutí vydal krajský úřad dne 14. 3. 2006 a městský soud skutečně v záhlaví napadeného rozsudku uvedl chybně jako datum jeho vydání den 23. 3. 2006. Usnesením ze dne 25. 3. 2008, č. j. 10 Ca 109/2006 - 93 však podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. tuto zjevnou nesprávnost v napadeném rozsudku opravil. Tento postup městského soudu byl zcela v souladu se zákonem, a proto napadený rozsudek není z tohoto důvodu nepřezkoumatelný. Vzhledem k tomu není tato stížní námitka důvodná.

V další stížní námitce stěžovatel zpochybnil závěr městského soudu týkající se nepřípustnosti odvolání žalobkyně a).

Podle ust. § 60 správního řádu je odvolací orgán je povinen přezkoumat i opožděné nebo nepřípustné odvolání z toho hlediska, zda neodůvodňuje obnovu řízení anebo změnu nebo zrušení rozhodnutí mimo odvolací řízení; jinak odvolání zamítne.

Závěr o nepřípustnosti odvolání žalobkyně a) odůvodnil krajský úřad tím, že jako právní nástupkyně původních spoluvlastnic předmětného pozemku nabyta vlastnictvím k tomuto pozemku na základě darovací smlouvy ze dne 31. 8. 2005, přičemž ze spisu ani z podání ze dne 30. 1. 2006 není zřejmé, kdy došlo k povolení vkladu práva v katastru nemovitostí, původní spoluvlastnice, se kterými městský úřad jednal, tuto skutečnost správnímu orgánu nesdělily a ani žalobkyně a) se před vydáním rozhodnutí městského úřadu nedožadovala přiznání účastenství v předmětném řízení, ačkoliv jistě měla o

probíhajícím řízení povědomost. Proto krajský úřad nepovažoval podání žalobkyně a) ze dne 30. 1. 2006 za řádný opravný prostředek.

Ustanovení § 60 správního řádu slouží jako procesní nástroj pro zamítnutí odvolání, která byla podána proti rozhodnutí, proti němuž zákon podání odvolání nepřipouští, nebo odvolání osoby, která se předtím tohoto práva vzdala, nebo které bylo podáno osobou, jež právo podat odvolání neměla (viz Vopálka, V., Šimůnková, V., Šolín, M. Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha : C. H. Beck, 2003, str. 188). Nelze jej však aplikovat za situace, kdy není jisté, zda subjekt, který odvolání podal, je či není účastníkem řízení. Pokud má odvolací správní orgán pochyby o tom, zda je odvolání podáno účastníkem řízení či nikoliv, nemůže bez dalšího zjišťování skutkového a právního stavu takové odvolání odmítnout pro nepřipustnost podle ust. § 60 správního řádu.

Dále je třeba poukázat na ust. § 3 odst. 3 správního řádu, podle něhož jsou správní orgány povinny se každou věcí svědomitě a odpovědně zabývat a použít nejvhodnějších prostředků, které vedou ke správnému vyřízení věci, bez zbytečného zatěžování uživatelů veřejné správy. Citované ustanovení vyjadřuje jeden z principů dobré správy, pro který se vžilo označení princip efektivnosti, někdy též princip součinnosti. Správní orgány jsou proto povinny učinit všechny kroky nezbytné k vyřešení problému, s kterým se uživatel veřejné správy na správní orgán obrátil (včetně výzvy k odstranění eventuálních vad podání), nikoliv naložit s podáním pouze tak, aby bylo „vyřešeno“ jen z formálního hlediska. Je absolutně nepřipustné, aby porušení povinností vyplývajících z tohoto principu správními orgány mělo odpovědnostní důsledky pro uživatele veřejné správy (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49, bod 22, publikován pod č. 1746/2009 Sb. NSS). Spolehlivě zjištěný stav věci je podmínkou pro vydání všech rozhodnutí, a přesto, že v daném případě lze žalobkyni a) vytknout jistou nedbalost při uplatňování jejích práv, nemůže se krajský úřad zprostit odpovědnosti za nezákonné rozhodnutí poukazem na její jednání. S tím související tvrzení stěžovatele, že žalobkyně a) musela o probíhajícím správním řízení vědět, je spekulativní a nemá žádnou právní relevanci. Proto se jím Nejvyšší správní soud nezabýval.

Uvedl-li stěžovatel v souvislosti s otázkou procesního postavení žalobkyně a), že se ve správním řízení nedomáhala přiznání účastnictví, nelze tuto argumentaci akceptovat. Otázku, které subjekty splňují podmínky pro přiznání postavení účastníka řízení je správní orgán povinen zkoumat v průběhu celého řízení, tedy i v průběhu řízení odvolacího (srovnej např. nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. I. ÚS 600/99, přístupný na <http://nalus.usoud.cz> nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 A 31/2001 – 91, zveřejněný pod č. 683/2005 Sb. NSS). Pokud měl krajský úřad jako odvolací orgán pochybnosti o procesním postavení žalobkyně a), bylo jeho povinností zjistit, zda žalobkyně a) skutečně je vlastníkem předmětného pozemku, a zda je tedy účastnicí řízení. Zejména měl vyzvat žalobkyni a) k prokázání jejího vlastnického práva, případně si u příslušného katastrálního úřadu tyto relevantní skutečnosti ověřit. Nic z toho však krajský úřad neučinil. Neobstojí ani tvrzení stěžovatele, že pokud krajský úřad sám nebyl úřadem vedoucím údaje katastru nemovitostí, bylo by ověření těchto údajů pro něj spojeno se značnými obtížemi. Stěžovatel tak de facto konstatuje, že ověření údajů zapsaných v katastru nemovitostí je značně komplikovaným

úkonem, s čímž nelze souhlasit. Přitom ověření údajů z katastru nemovitostí bylo nepochybně v možnostech krajského úřadu.

Stěžovatel dále namítal, že ze spisového materiálu není zřejmé, z čeho městský soud dovodil informaci o tom, od kdy byl pro žalobkyni a) zapsán do katastru nemovitostí vklad vlastnického práva. Je skutečností, že ke dni rozhodování krajského úřadu nebyla tato informace součástí správního spisu, ale městský soud ji měl k dispozici z darovací smlouvy ze dne 31. 8. 2005, která byla přílohou žaloby podané žalobkyní a). Podle ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. „Právním stavem“ se přitom rozumí nejen stav právního řádu v době rozhodování správního orgánu, ale i stav konkrétních právních vztahů, např. vztahů vlastnických (srovnej Vopálka, V., Mikule, V. Šimůnková, V. Šolín, M. Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, str. 177). Městský soud proto nepochybil, když z údajů o vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí v daném případě vycházel.

Z výše uvedeného vyplývá, že městský soud opodstatněně vytkl krajskému úřadu, že v rozporu se zákonem zamítl odvolání žalobkyně a) podle ust. § 60 správního řádu jako nepřípustné, a proto je tento stížní bod nedůvodný.

Dále stěžovatel zpochybnil závěr městského soudu, že k povolení změny v užívání stavby na cizím pozemku, která není spojená se změnou stavby, je třeba souhlasu vlastníka pozemku pod stavbou.

Podle ust. § 85 odst. 1 stavebního zákona lze stavbu užívat jen k účelu určenému v kolaudačním rozhodnutí, popřípadě ve stavebním povolení. Změny ve způsobu užívání stavby, v jejím provozním zařízení, ve způsobu nebo podstatném rozšíření výroby, popřípadě činnosti, která by mohla ohrozit zdraví a život nebo životní prostředí, jsou přípustné jen na základě rozhodnutí stavebního úřadu o změně v užívání stavby; na řízení se vztahují přiměřeně ustanovení § 76 až § 84 stavebního zákona.

Podle ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona projedná změnu v užívání stavby, která je spojena se změnou stavby, stavební úřad ve stavebním řízení a po jejím dokončení provede kolaudaci změny stavby.

Ustanovení § 85 stavebního zákona upravuje jednak v odst. 1 případy, kdy dochází pouze ke změnám ve způsobu užívání stavby, v jejím provozním zařízení nebo podstatném rozšíření výroby a jednak v odst. 2 případy, kdy dochází nejen ke změně v užívání stavby, ale i ke změně stavby samotné. V prvním případě při rozhodování o změně v užívání stavby stavební úřad přiměřeně aplikuje ustanovení stavebního zákona upravující kolaudační řízení, zatímco ve druhém případě musí stavební úřad ve stavebním řízení vydat stavební povolení a po dokončení stavebních změn rozhodnout o kolaudaci.

Protože v daném případě je nesporné, že změna v užívání stavby (silážního žlabu) nebyla spojena se změnou stavby, je vyloučena aplikace ust. § 85 odst. 2 stavebního zákona. Za této situace nemusel o změně v užívání stavby rozhodovat stavební úřad ve stavebním řízení. Odkázal-li městský soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

13. 12. 2004, č. j. 7 As 12/2004 - 47, je tento odkaz nepřipadný, protože se jednalo o změnu stavby, tedy o skutkově odlišnou situaci oproti nyní posuzovanému případu, ve kterém je předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o povolení změny v užívání stavby bez změny stavby samotné. Zásadní rozdíl mezi oběma případy spočívá v odlišnosti právní úpravy, neboť je-li změna v užívání stavby spojena se změnou stavby, je třeba, aby změna v užívání stavby byla projednána ve stavebním řízení (§ 85 odst. 2 stavebního zákona). V takovém případě tedy nemůže být sporu o aplikovatelnosti ust. § 58 stavebního zákona. V posuzované věci však jde o případ upravený v ust. § 85 odst. 1 stavebního zákona, na který se přiměřeně vztahují ust. § 76 až § 84 citovaného zákona. Pojem „přiměřeně“ obsažený v citovaném ustanovení neznamena, že stavebnímu úřadu je dána možnost úvahy, zda ustanovení upravující kolaudační řízení bude či nebude v řízení o povolení změny v užívání stavby aplikovat, ale znamená příkaz použít citovaná ustanovení způsobem odpovídajícím povaze věci (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 10. 2005, č. j. 10 Ca 220/2004 - 26, publikován pod č. 804/2006 Sb. NSS). Zákon však již nestanoví, že na řízení o změně v užívání stavby, která není spojena se změnou stavby samotné, se přiměřeně vztahují i ustanovení upravující povolování staveb, jejich změny a udržovací práce (§ 54 až § 70 stavebního zákona). Tím, že zákonodárce pro řízení o změně v užívání stavby bez současné změny stavby stanovil přiměřené použití ustanovení upravujících kolaudační řízení, zároveň nepřímým způsobem vymezil i požadavky, které vlastník stavby (či jiný subjekt) musí splnit, aby povolení změny v užívání stavby dosáhl. Tyto požadavky vyplývají přímo ze zákona a nad zákonný rámec je rozšiřovat nelze. Podrobněji jsou pak rozvedeny v ust. § 35 vyhlášky č. 132/1998 Sb., které však pro žadatele o změnu v užívání stavby povinnost prokázat vlastnictví nebo jiné právo k pozemku pod stavbou (tedy např. souhlas vlastníka pozemku) nestanoví.

Při posuzování této otázky městský soud akcentoval ochranu vlastnického práva k pozemku na úkor vlastnického práva ke stavbě a zcela abstrahoval od čl. 11 odst. 1 Listiny, podle kterého má každý právo vlastnit majetek, přičemž vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Rovnocennost všech forem vlastnictví zakotvená v tomto článku neumožňuje nahlížet na vlastnické právo k pozemku a stavbě různých vlastníků tak, aby vlastník pozemku, na němž je umístěna stavba jiného vlastníka, disponoval vyšší mírou právní ochrany než vlastník stavby, který by se tak musel podřítit vlastnickému právu k pozemku. Zásada „superficies solo cedit“ (povrch ustupuje, tj. sdílí právní osud, pozemku), která platila podle obecného občanského zákoníku z roku 1811 do 31. 12. 1950 již není součástí našeho právního řádu. Ust. § 120 odst. 2 o. z. upravuje zcela opačný právní režim, který umožňuje rozdílné vlastnictví pozemku a stavby na něm. Závěry městského soudu však výše uvedené zásadě rovnosti všech forem vlastnictví neodpovídají, neboť napadený rozsudek vyznívá zcela jednoznačně ve prospěch vlastníka pozemku pod stavbou a výrazným způsobem tak oslabuje vlastnické právo stěžovatele ke stavbě. S městským soudem lze sice souhlasit, že změna v užívání stavby se může dotknout i vlastnických práv vlastníka pozemku pod stavbou, avšak Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s právním názorem, že tento možný zásah do práv vlastníka pozemku je v případě změny v užívání stavby bez změny stavby samotné natolik intenzivní, že by měl mít vlastník pozemku ve vztahu k plánované změně v užívání stavby de facto právo veta, tj. že by měl mít možnost takovou změnu zcela zablokovat svým nesouhlasem.

Městský soud tedy pochybil tím, že v daném případě dovodil aplikovatelnost ust. § 58 odst. 2 stavebního zákona, aniž by měl pro takový závěr oporu v zákoně, přičemž tento rozšiřující výklad stavebního zákona je v rozporu s čl. 2 odst. 2 a 3 Listiny, podle nichž lze státní moc uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví, a každý může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá, a dále v rozporu s čl. 4 odst. 1 Listiny, podle něhož mohou být povinnosti ukládány toliko na základě zákona a v jeho mezích a jen při zachování základních práv a svobod.

Dále je třeba zdůraznit, že vlastník pozemku není ponechán bez ochrany. Míra této ochrany je nicméně omezena jeho procesním postavením, tj. postavením účastníka řízení o povolení změny v užívání stavby, a z tohoto postavení vyplývajícími právy a povinnostmi (viz ust. § 78 odst. 1 ve spojení s ust. § 85 odst. 1 stavebního zákona). Ostatně v dané věci byla žalobkyně b) jako vlastník pozemku pod předmětnou stavbou účastnicí řízení a svá práva v tomto řízení měla možnost uplatňovat. Právě postavení účastnice řízení a z něj vyplývající práva jí zajistilo potřebnou míru ochrany. Jak již bylo uvedeno výše, není tato ochrana absolutní, tj. umožňující vlastníkovu změnu v užívání stavby bez dalšího zablokovat.

K argumentu městského soudu možným obcházením zákona Nejvyšší správní soud považuje za postačující uvést, že v daném případě nic nenasvědčuje tomu, že by stěžovatel měl v úmyslu právní předpisy obcházet.

Vzhledem k výše uvedenému je kasační stížnost v části týkající se otázky nutnosti souhlasu vlastníka pozemku se změnou v užívání stavby důvodná.

Nejvyšší správní soud, přestože považuje za opodstatněnou stížní námitku týkající se souhlasu vlastníka pozemku se změnou v užívání stavby, dospěl k závěru, že městský soud zrušil napadené rozhodnutí krajského úřadu správně. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č. j. 1 Afs 20/2004 - 51, ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 - 93, publikovaný pod č. 781/2006 Sb. NSS, a ze dne 26. 2. 2007, č. j. 8 As 36/2005 - 75, všechny přístupné na www.nssoud.cz) je předmětem posouzení v řízení o kasační stížnosti především opodstatněnost výroku rozhodnutí městského soudu. Důvodem ke zrušení rozsudku tak je zjištění, že žádný z důvodů, pro které městský soud rozhodnutí správního orgánu zrušil, nebyl důvodem zákonným, popř. jiná skutečnost, pro kterou rozsudek neobstojí. Stejně jako pro zrušení rozhodnutí správního orgánu postačí, aby byl žalobce úspěšným jen v některém z žalobních bodů, tak i pro zákonnost zrušujícího rozsudku městského soudu postačí, je-li dán i jen některý ze zákonných důvodů pro takové rozhodnutí. Při jiném řešení by další postup městského soudu spočíval pouze v tom, že sice vydá nový rozsudek, ale se shodným výrokem a pouze s částečně jiným odůvodněním. Důvodnost kasační stížnosti by pak fakticky spočívala v tom, že by část odůvodnění rozsudku městského soudu byla nahrazena závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V daném případě se Nejvyšší správní soud s městským soudem neztotožnil pouze v otázce nutnosti souhlasu vlastníka pozemku se změnou v užívání stavby. Ostatní důvody, které vedly městský soud k závěru o nezákonnosti rozhodnutí krajského úřadu,

shledal Nejvyšší správní soud opodstatněnými [přípustnost odvolání žalobkyně a)], nebo se jimi nezabýval, protože nebyly zpochybněny v kasační stížnosti (odvolací námitky, které krajský úřad opomenul přezkoumat). Právní názor Nejvyššího správního soudu v takovém případě nezavazuje městský soud, neboť ten v řízení nepokračuje (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Naopak v je to krajský úřad, který se nebude řídit tím právním názorem městského soudu, který má Nejvyšší správní soud za nesprávný. Jakkoli v takovémto případě nejde o formální (a explicitním ustanovením zákona) založenou závaznost právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku zamítajícím kasační stížnost, dovozuje se nezbytnost respektovat právní názor vyslovený v zamítavém rozsudku i tam, kde to plyne z logiky věci a ekonomiky procesu, tedy via facti, neboť tento názor je v pokračujícím řízení včetně případného dalšího řízení soudního rozhodující (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2007, č. j. 8 Afs 6/2007 - 57, dostupný na www.nssoud.cz). V této souvislosti je vhodné odkázat také na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, ve kterém zdejší soud vyslovil, že „Zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení. Obstojí-li však důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu.“

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, protože neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 za použití ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Krajský úřad a stěžovatel ve věci úspěch neměli, proto jim Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalobkyním a) a b), které byly v řízení úspěšné, byla přiznána náhrada nákladů řízení podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, každé za 2 úkony právní služby ve výši 2 x 2100 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč, celkem tedy 4800 Kč. Protože advokát žalobkyně b) je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 912 Kč. Náhrada nákladů řízení žalobkyně a) tedy činí 4800 Kč a žalobkyně b) 5712 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. června 2009

JUDr. Eliška Cihlářová

č. j. 7 As 26/2008 – 153

předsedkyně senátu